

„Vtedy prinášali k Nemu dietky, aby kládol ruky na ne a modlil sa. Ale učeníci im dohovárať. Ježiš však riekol: Nechajte dietky a nebráňte im prichádzať ku mne; lebo takýchto je kráľovstvo nebeské. I skladal ruky na ne...“

Sklonenie sa Ježiša Krista k malým deťom nie je len idylou, nad ktorou sa možno rozplývať v rozčítaní, ale vyplýva z celého Jeho poslania. Nie je náhodou že On – Spasiteľ neváha prijímať dietky, lebo i tým chce dokumentovať, že v kráľovstve Božom niet rozdielov, ktoré vytvárajú medzi sebou ľudí, že tam neplatia delítka, na ktoré si zvykajú často aj kresťania a v mene ktorých podceňujú tých alebo oných. Podceňovanie celých skupín ľudstva pre „malosť“ znamenalo v minulosti nebezpečné vychýlenie sa kresťanstva z jeho poslania. Ježiš Kristus svojim celoživotným sklonením sa k malým ukazuje na hodnotu človeka ako človeka, i keď je malý alebo slabý alebo neučený alebo málo vplyvný. Stojí pred ním človek – dieťa Božie a tak sa k nemu správa. Myšlienkou k tomu, aby rodičia prinášali svoje dietky k Ježišovi s prosbou o požehnanie a modlitbu, bola láska k deťom. Nakoniec – čo môže byť popudom privádzania kohokoľvek k Ježišovi, ak nie len láska? Rodičia prajú svojim deťom všetko dobre. Rodičia z nášho príbehu videli a vedeli že je pre ne potrebné nielen hmotné blaho, nielen telesné živenie, ale aj duchovný pokrm. A ten hľadali u Toho, ktorý je prameňom spásy, u Ježiša Krista. V židovstve bolo priam príkazom, že otec mal uvádzať svojho syna od určitého roku do známosti Tóry – Mojžišovho zákona. Tu rodičia však privádzajú svoje deti k väčšiemu ako je zákon. Rozhodnutie tých rodičov je krásne v tom, že takto chceli dokázať svoju lásku k deťom. Láska učí pomáhať i tým, ktorí sú nepatrní a bez vplyvu, lebo ona nečaká odmenu, ale chce pomáhať. Vždy a všade. Učeníkom sa nezdalo správnym, aby malé deti mohli ísť pred ich Majstra. Nie, že by snád' sami nemali radi deti. To iste nie. Ale domnievali sa, že je ich povinnosťou pripustiť k Pánovi len tých, ktorí si toho zaslúžia, sú toho hodní, u ktorých sú predpoklady na dobré prijatie. V tomto konaní nasleduje učeníkov často nie jeden kresťan, keď svojim konaním zabraňuje ísť ku Kristovi. I keď hovoríme o Ňom ako o svojom Pánovi, životom ukazuje inam a odvádza od Pána. Namiesto aby ukazoval na Pána, ako na lekára, ktorý sa skláňa k nemocnému, dvíha slabého, potešuje zarmúteného, požehnáva toho ktorý potrebuje pomoc, namiesto toho sa pýta, či k Nemu idúci človek si zaslúži, aby šiel pred Pána. Ak by bol Ježiš Kristus takto pozeral na človeka, nebol by mohol nikoho prijať, lebo pred Ním stal zástup hriešnikov. Zlý postoj voči malým a slabým vyvolávalo v kresťanstve neraz mocenské postavenie cirkvi ako takej, ktorá sa spájala len s mocnými tohto sveta, ktorá chcela vládnuť, ovládať ľudí namiesto toho, aby im slúžila a tak ich viedla ku zdroju života, ku Kristovi. Ale to nie je poslanie cirkvi. Preto aj Pán Ježiš zahriakol učeníkov. Ved' či mohol inak, keď videl lásku tých, čo prinášali malých k Nemu? Či mohol inak urobiť Ten, ktorého poslaním bolo hľadať, čo bolo zahynulo? Ktorý sa dokonale ponížil práve kvôli tým malým a slabým? Pánovo „nechajte“ je nielen výzvou k tomu, aby sme nebránili prichádzať všetkých k Nemu, ale nás zaväzuje k správne nazeraniu na všetkých ľudí. Ved' Ježiš Kristus nehovorí, že kráľovstvo Božie je len pre niekoľkých „vyvolených“, len pre niekoľkých veľkých a slávnych: im, malým, pripisuje kráľovstvo Božie. To preto, lebo oni sú vzorom jednoznačnej dôvery, pokory. Ale neznamená to, že by kráľovstvo Božie patrilo len nevinným deťom. Patrí všetkým, ktorí idú k Pánovi. Cesty k Nemu sú rozličné, od priamych ciest vo vyznávaní Pána až po viac-menej nedokonalú túžbu po Ňom, od slova o viere až po skutky lásky a bratstva. Pán prijíma všetkých, ktorí idú za Ním, ak idú s dobrými úmyslami. Pánovo „nebráňte im“ je však výstrahou, aby kresťania nechceli so seba urobiť privilegovanú skupinu na spôsob farizejov, ktorí nielenže sami nevchádzali do kráľovstva Božieho, ale aj iným bránili v tom aby vošli. Bola to ich „nedospelosť vo viere“. Nás nedospelosť iných vo viere vedie k tomu, aby sme i m pomohli a nie, aby sme nimi pohrdli. Tak znie odkaz Pánov. Dnešná nedeľa je akýmsi odkazom,

pripomenutím rodičom a krstným rodičom. Mnohí ste si dali pokrstiť dieťa, deti, a teší ma, že mnohí rodičia aj so svojimi deťmi prichádzajú pravidelne do chrámu, ale ďaleko viac je tých, ktorí na krstný sľub zabúdajú, neberú ho vážne. Majú pocit že urobili všetko čo urobiť mali. Nie sú dobrým príkladom pre svoje deti a ich argumenty prečo tak nerobia sú niekedy trápne. Mnohí povedia, že nech sa dieťa rozhodne samo, keď bude dospelé... To nie je správne. Za kresťanskú výchovu dieťa je zodpovedná rodina. Je to vážne vec...sľub pred Bohom. Istý spisovateľ hovorí o Ježišovi: „S Ním idem životom ako s priateľom. Jeho priateľstvo mi stačí.“ Jedna mladá gymnazistka vyslovila takéto vyznanie: „Kristus je mojim starším bratom. Všetko Mu môžem povedať, nevysmeje sa mi. Je stále so mnou.“ Prajem všetkým rodičom, aby ich deti mohli vypovedať niečo podobné. Zbavilo by ich to mnohých rodičovských trápení a vrások. Amen

Modlitba: Bože všemohúci, otvoril i nám dvere do života a chceš, aby sme od svojej mladosti pamätali na Teba. V Ježišovi Kristovi si nás vyvolil za svoje deti a dal si nám v Ňom Spasiteľa a Priateľa. On nás ustavične pozýva na cestu vedúcu do skutočného a pravého života. Daj, aby sme to pozvanie prijali a rozhodli sa od mladosti ísť za Ním a snažili sa žiť vo viere v Neho a nedopusť, aby nás čokoľvek pomohlo pomýliť a odvieť od Teba. Vypočuj nás Otče náš...